

door de FSMA, (5) de regels voor gezamenlijke aanbiedingen, en (6) de rol van de “*compliance*”-functie.

Aan de circulaire is bovendien een bijlage gehecht waarin een aantal bepalingen die specifiek gelden voor reclame en andere documenten en berichten die verspreid worden bij de commercialisering van rechten van deelneming in instellingen voor collectieve belegging (“ICB’s”) worden besproken. Het betreft o.a. (1) de toegelaten en op te nemen vermeldingen in geval van herstructurerings- van ICB’s, (2) de vereisten inzake vermelding van rendementcijfers in geval van een “*master-feeder*”-relatie, (3) de op te nemen vermeldingen bij verwijzingen in de reclame naar een investerings- of desinvesteringplan, (4) de in de fondsencommentaar op te nemen of aangewezen vermeldingen, en (5) de bijkomende regels die van toepassing zijn op reclame en andere berichten en documenten die betrekking hebben op een openbaar aanbod van rechten van deelneming in een ICB.

R.F. en G.H.

Rechtspraak/Jurisprudence

EVA-Hof 2 september 2015

Andrejs Surmacs / Finansu un kapitāla tirgus komisija

Zaak: C-127/14

FINANCIEEL RECHT

Depositobescherming – Kredietinstellingen

DROIT FINANCIER

Protection des dépôts – Etablissements de crédit

In dit arrest werd het Hof, via een prejudiciële vraag, verzocht zich uit te spreken over de vraag of de deposito’s van bepaalde personen die zijn uitgesloten van het depositogarantiestelsel op grond van punt 7 van bijlage 1 bij richtlijn nr. 94/19 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels al dan niet uitputtend zijn opgesomd, zodat de lidstaten (*in casu* Letland) niet kunnen voorzien in andere categorieën van uit te sluiten depositanten. Tevens werd het Hof o.m. gevraagd of een persoon die volgens zijn functieomschrijving het recht heeft om een onderdeel van de activiteiten van de kredietinstelling of de uitvoering van een taak, maar niet de activiteit van de kredietinstelling in haar geheel, te plannen, te coördineren en te controleren, en die geen bevelen kan geven of voor andere personen bindende beslissingen kan nemen, moet worden beschouwd als beheerder van de kredietinstelling of als een andere persoon zoals opgesomd in punt 7 van bijlage I van voormelde richtlijn.

Het Hof oordeelt in eerste instantie dat de opsomming in punt 7 van bijlage I bij richtlijn nr. 94/19 uitputtend en limitatief is, en strikt moet worden uitgelegd, zodat lidstaten in hun nationaal recht geen andere categorieën

van depositanten kunnen uitsluiten uit de depositobescherming. Het Hof geeft vervolgens evenwel aan dat de vermelde categorieën wel *functioneel* moeten worden opgevat, zodat de uitsluiting geldt voor personen die functies bekleden die, ongeacht hun benaming, gelet op het nationaal recht of de commerciële praktijk in de betrokken lidstaat kunnen worden geacht te vallen onder de in punt 7 van voormelde bijlage bedoelde begrippen. Dit is volgens het Hof door de verwijzende rechter te beoordelen.

Het Hof oordeelt verder dat, voor de uitlegging van punt 7 van bijlage I, niet alleen rekening moet worden gehouden met de bewoordingen van deze bepalingen, maar ook met de context en de doelstellingen van de regeling waarvan zij deel uitmaakt, en dat uit deze doelstellingen blijkt dat onder de in punt 7 van Bijlage I vermelde uitgesloten personen vallen die personen die wegens de functie die zij in de kredietinstelling bekleden of wegens hun verhouding met de kredietinstelling beschikken over een deskundigheids- en informatieniveau op basis waarvan zij de werkelijke financiële toestand van die instelling alsook de met haar activiteiten verbonden risico’s kunnen kennen en inschatten. Voor het betrokken geschil moest dit volgens het Hof door de verwijzende rechter worden beoordeeld.

R.F. en J.D.

Grondwettelijk Hof 15 oktober 2015

Beroepsvereniging van zelfstandige bank- en verzekeringsbemiddelaars

Zaak: 142/2015

FINANCIEEL RECHT

Financiële instellingen en tussenpersonen – Bemiddelaars – Precontractuele informatie

DROIT FINANCIER

Institutions et intermédiaires financiers – Intermédiaires – Information précontractuelle

In dit arrest verwierp het Grondwettelijk Hof het beroep waarbij de Belgische beroepsvereniging van zelfstandige bank- en kredietbemiddelaars de vernietiging van artikel X.26, tweede lid van het Wetboek van economisch recht (“WER”) vorderden op grond van schending van het gelijkheidsbeginsel (art. 10 en 11 Gw.). Dit artikel voorziet dat de bepalingen van Titel 2 van Boek X WER met betrekking tot de precontractuele informatie in het kader van commerciële samenwerkingsovereenkomsten, *niet* van toepassing is op de verzekeringsagentuurovereenkomsten onderworpen aan de wet van 27 maart 1995 betreffende de verzekerings- en herverzekeringsbemiddeling en de distributie van verzekeringen (de “wet van 27 maart 1995”), noch op de bankagentuurovereenkomsten onderworpen aan de wet van 22 maart 2006 betreffende de bemiddeling in bank- en

beleggingsdiensten en de distributie van financiële instrumenten (de “wet van 22 maart 2006”).

Als gevolg daarvan meenden deze tussenpersonen dat zij de bescherming van de artikelen X.27 t.e.m. X.34 WER ontberen (waaronder de door art. X.27 WER voorgeschreven verplichting voor de persoon die het recht verleent om het ontwerp van de overeenkomst en het afzonderlijk document dat de gegevens van art. X.28 WER bevat, minstens één maand voor het sluiten van de samenwerkingsovereenkomst te bezorgen aan de wederpartij).

Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat dit verschil gebaseerd is op een objectief criterium; namelijk het feit dat zij hun activiteiten uitoefenen in de specifieke bank- en verzekeringssector, en aldus specifieke wetgeving op hen van toepassing is (met name de wet van 22 maart 2006, alsook de wet van 4 april 2015 betreffende de verzekeringen), terwijl de andere categorieën van tussenpersonen niet onderhevig zijn aan dergelijke specifieke wetgeving. Deze specifieke wetgeving, zo oordeelt het Grondwettelijk Hof, verleent de zelfstandige bank- en kredietbemiddelaars afdoende bescherming, aangezien zij verplicht zijn hun opleiding, ervaring en kennis van de sector aan te tonen, wat hen in staat zou moeten stellen om commerciële samenwerkingsovereenkomsten te ondertekenen met volle kennis van zaken zodat zij niet kunnen worden beschouwd als de zwakkere economische partij die de door Titel 2 van Boek X WER geboden bescherming d.m.v. de precontractuele informatie nodig heeft. Het Hof geeft ook aan dat Titel 1 van Boek X van het Wetboek van economisch recht voldoende bescherming biedt voor de bank- en verzekeringsagent, aangezien die hem in staat stelt om met kennis van zaken te beslissen om al dan niet in te gaan op een overeenkomst van commerciële samenwerking. Het Grondwettelijk Hof oordeelt derhalve dat de bank- en verzekeringsagenten niet zonder redelijke verantwoording werden uitgesloten.

Eerder oordeelde het toenmalige Arbitragehof in zijn arrest nr. 41/2005 van 16 februari 2005 dat artikel 3, 2° van de wet van 13 april 1995 betreffende de handelsagentuurovereenkomst, voor de opheffing ervan bij de wet van 4 mei 1999, het gelijkheidsbeginsel in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schond, doordat dit artikel stelde dat deze wet van 13 april 1995 niet van toepassing was op de door verzekeraars met hun (verzekerings)agenten afgesloten overeenkomsten. Het Grondwettelijk Hof lijkt hier nu op terug te komen o.a. op grond van de verplichte opleiding die bank- en kredietbemiddelaars moeten volgen.

R.F. en J.D.

3. VENNOOTSCHAPSRECHT/DROIT DES SOCIÉTÉS

*David Haex en Tonya Aelbrecht*¹⁴

Wetgeving/Législation

Voorstel van de Europese Commissie van 30 november 2015 voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende het prospectus dat moet worden gepubliceerd wanneer effecten aan het publiek worden aangeboden of tot de handel worden toegelaten¹⁵

FINANCIEEL RECHT

Openbare uitgifte – Prospectus – Transparantie

DROIT FINANCIER

Emission publique – Prospectus – Obligations de transparence

In het kader van een breder Europees actieplan tot opbouw van de kapitaalmarktenunie heeft de Europese Commissie op 30 november 2015 een voorstel voor een verordening tot herziening van de prospectusrichtlijn nr. 2003/71/EG ingediend. Het voorstel bevat een zestal grote veranderingen ten opzichte van de huidige prospectus richtlijn (nr. 2003/71/EG), die overigens zal worden vervangen door de nieuwe verordening:

- **Uitzondering prospectusplicht voor kleine kapitaalverhogingen:** emittenten moeten geen prospectus voorzien indien het bedrag van de geplande kapitaalverhoging niet hoger is dan 500.000 EUR, met een mogelijkheid voor lidstaten om het maximum op te trekken tot 10 miljoen euro in geval van een lokale kapitaalverhoging.
- **Vereenvoudigd prospectus:** kmo's genieten een minimale openbaarmakingsregeling bij het opstellen van hun prospectus mits zij geen effecten hebben die tot verhandeling op een gereguleerde markt zijn toegelaten.
- **Minder administratieve lasten voor genoteerde vennootschappen:** ook genoteerde vennootschappen die reeds een prospectus hebben uitgebracht zullen voor secundaire uitgiften kunnen genieten van een minimale openbaarmakingsregeling.
- **Kortere en begrijpbare prospectussen:** via een meer relevante informatieverstrekking wil de Commissie de, vaak te ingewikkelde, prospectussen duidelijker maken voor de potentiële investeerder. Nieuwe maatregelen zijn onder andere een beperking van de samenvattende nota tot maximum 6 bladzijden en een beperking van de risicofactoren tot risico's die eigen zijn aan de emittent en haar effecten en die van materieel belang zijn.

¹⁴. Advocaten te Brussel.

¹⁵. COM/2015/0583 final.